

Ashley Clark

VLINDER
VLUCHT

ROMAN

VLINDERVLUCHT

Ashley Clark

Vlindervlucht

Roman

Vertaald door Marijne Thomas

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Marijne Thomas
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3130 0
ISBN 978 90 297 3131 7 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

De geciteerde Bijbelteksten zijn ontleend aan de nieuwe Bijbelvertaling,
© 2007 Nederlands Bijbelgenootschap.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Dress Shop on King Street*, bij
Bethany House.

Published with arrangement with Bethany House, a division of Baker
Publishing Group, Grand Rapids, MI USA.

Copyright © 2020 by Ashley Clark.

© 2021, KokBoekencentrum Uitgevers, een onderdeel van VBK Media.

Alle rechten voorbehouden.

Voor mijn familie –
mijn man Matthew, omdat je altijd
op elke denkbare manier mijn dromen steunt

onze zoon Nathanael,
die me elke dag weer zo veel vreugde bezorgt

en mijn ouders Steve en Laurie,
omdat ze me geleerd hebben om te dromen.

*'Niet elke slaap is slaap,
niet elk afscheid is voorgoed.'*

Gullah-gezegde

Proloog

Charleston, South Carolina, 1860

Het kaarslicht tekende Rose' schaduw af tegen de houten wand. Als schaduw leek ze langer. Sterker. Gek, hoe dat werkt met schaduwen. Ze maken van zelfs de kleinste dingen een monster of juist iets moois of wat mensen maar willen.

Zelfs een rups kon de vleugels van een vlinder hebben.

Haar dochter Ashley was vroeger bang geweest voor schaduwen, als ze opeens wakker werd en Rose bij kaarslicht hun jurken zat te herstellen. Rose had haar best gedaan om haar te leren er de vertrouwde omtrekken in te zien van dingen die je blij maken – bloemen of linten of de zee. Maar Ashley had de zee nog nooit gezien. En soms had ze Rose gewekt, als de nachtmerries ertoe hadden geleid dat ze in haar slaap begon te schoppen.

Rose veegde met de palm van haar hand haar eigen stugge haar van haar voorhoofd. Handenwringend ijsbeerde ze over de zandvloer van de kleine kamer waarin zij en Ashley sliepen.

Verkocht. Ze kon het woord nauwelijks denken, laat staan hardop uitspreken.

Haar dochter. *Haar* dochter.

Nog maar negen jaar oud.

Met een heel leven voor zich, waarvan zij niets zou meekrijgen.

Rose slikte de gal in haar keel weg. Haar handen balden zich tot vuisten, zo krampachtig dat haar vingernagels in haar handpalmen drongen. Die vreselijke, vreselijke man. Zelfs vanuit het graf wist hij haar nog kapot te maken.

Eerst tien jaar geleden – toen Rose zelf nog een kind was geweest. En nu, met zijn vrouw... die eindelijk één en één bij elkaar had opgeteld, wat haar dochtertje betrof.

Het slavenmeisje met een witte vader.

Meer was ze voor hen niet. Een tot slaaf gemaakte.

Maar voor Rose was Ashley een dochter. *Haar* dochter.

Voorzichtig, om het kind niet te wekken, pakte Rose een mes van tafel. Heel even overwoog ze het voor iets anders te gebruiken, maar ze schudde haar hoofd. Als God haar leven zonder dochter nog de moeite waard achtte, wie was zij dan om daaraan te twijfelen?

Ze hield het botte mes bij het uiteinde van haar vlecht en drukte het langzaam door haar haar. Ze zou die haarlok als souvenir bij de rest van de spulletjes van haar dochter stoppen.

Haar handen begonnen te trillen toen ze naar Ashley keek, met de vlecht nog in haar hand. Op dat moment was haar dochter weer even een baby. Die lieve, ronde oogjes, dat rijzen en dalen van haar ademhaling.

Rose zou er alles voor over hebben gehad om haar zo te houden – voorgoed. Want destijds had haar kleine meisje niets geweten van de gruwelijkheden die haar te wachten stonden.

Ze pakte een lege voederzak en liet de haarlok erin glijden. Aandachtig vouwde ze Ashleys beste jurk netjes op en schoof die ook in de zak, samen met drie handjes pecannoten.

De kaars flikkerde en de schaduwen op de muur werden langer, en ze wist dat dit nog niet genoeg was.

Ze keek om zich heen, keek naar hun schamele bezittingen, en toen omlaag naar haar eigen jurk. Natuurlijk. De vlinderknoopjes die Ashley altijd zo bewonderde.

Het enige mooie dat Rose bezat.

Ze trok twee knopen van de manchetten van haar versleten jurk en liet ze in de zak vallen. Ze knoopte hem stevig dicht en legde hem op tafel, naast haar slapende dochter.

Daarna kroop ze in bed en sloeg haar arm om haar heen, zoals ze dat elke nacht van dat jonge leven had gedaan.

‘Die zak stelt niet veel voor, kind,’ fluisterde ze, ‘maar hij zal altijd gevuld zijn met mijn liefde.’

Rose hield haar dochter zo vast tot de zon opkwam – dat moment tussen nacht en ochtend leek eindeloos en toch was het zo snel voorbij. Ze prentte zich de omtrek van haar kleine handjes in, zoals ze haar deken tot aan haar kin optrok.

En toen Ashley langzaam ontwaakte, glimlachte Rose – niet van vreugde, maar omdat dit weleens hun laatste momenten samen konden zijn, en ze wilde dat haar dochter zich die als warme momenten zou herinneren.

Ze glimlachte, omdat ze geen tranen meer had.

‘Goedemorgen, meisje.’ Ze streek haar dochters haren uit haar ogen. ‘Mama heeft je iets te vertellen.’

1

Binnenstad van Charleston, 1946

Millicent Middleton.

Dat was de naam die ze moest noemen, zo had mama gezegd, als iemand ernaar vroeg. De helft was in elk geval waar.

Millie vermoedde dat haar moeder overvoorzichtig was, zoals alle mensen zijn als ze een pijnlijk gat in lichaam of hart meedragen, maar ze vond het niet erg om erin mee te gaan. Ook zij rouwde nog steeds om haar vader, op basis van wat ze zich nog van hem herinnerde. En soms vroeg ze zich af... nou ja, of hij misschien niet had hoeven sterven, als ze voorzichtiger waren geweest.

Millie zette het rode hoedje op haar krullende bobkapsel recht en gluurde door de etalageruit van de kledingwinkel op King Street naar binnen. De grijsblauwe tint van haar jurk complementeerde haar diepe olijfkleurige huid en haar jurk zwierde een beetje toen ze op haar tenen ging staan om beter zicht te hebben.

Vanaf het moment dat ze haar moeders knopen voor het eerst had gezien, was Millie gefascineerd geweest door jurken en door de verhalen van de vrouwen die ze droegen.

Haar moeder verzamelde knopen – ze zei altijd dat er voor elke knoop een passend gat bestond – maar het waren vooral de twee vlinderknopen die ze nooit uit het oog verloor en die ze ook nooit leek te willen gebruiken.

Onzinnig, eigenlijk. Zulke mooie knopen die een beetje lagen te niksen. Misschien wachtten ze wel op het juiste kledingstuk.

In de winkel reikte een blonde vrouw naar een perzikkleurige

zijden jurk in de etalage. Wat zou Millie niet overhebben voor de kans om naar binnen te gaan en haar vinger over de stof van die jurk te laten glijden.

Aan de achterzijde golfden lagen zijde over elkaar, om in een rij knoopjes samen te komen bij de getailleerde taille. De hele jurk was als een zomerse droom.

Millie zuchtte.

Wie weet, ooit.

En terwijl ze daar zo stond te dromen, struikelde op de stoep een jongeman en stootte tegen haar arm. Hij pakte haar bij de elleboog en de twee keken elkaar in de ogen.

Hij was knap – dat zag ze gelijk – en hij was precies het soort man dat net teruggekeerd kon zijn uit de oorlog.

Zijn blauwe ogen glinsterden, zijn blonde haar glansde, en zijn gilet met een dun krijtstreepje accentueerde zijn brede schouders.

Millie glimlachte naar hem.

Hij beantwoordde haar lach.

Haar hart maakte een sprongetje bij het idee van alle mogelijkheden die gepaard gingen met simpelweg gezien worden.

‘Op zoek naar een trouwjurk?’ vroeg hij met een fonkeling in zijn ogen. ‘De winkel is van mijn vader, moet je weten.’

‘Ja, ik bedoel... nee. Ik kijk wel, maar ik wil niets kopen.’ Ze hield haar ringloze linkerhand op, zodat hij het zelf kon zien. ‘Wat ik wilde zeggen, was dat ik stond te dagdromen over de jurken. De stoffen. Dit soort jurken te mogen naaien.’

Hij lachte om haar antwoord en leek gevleid omdat hij haar aan het stotteren bracht. Hij pakte haar hand, alsof hij hem van dichtbij wilde bekijken. ‘Nou, vertel eens: waarom heeft een mooie vrouw als jij nou zo’n kale ringvinger?’

Het waren gladder praatjes, dat wist Millie best, maar dat kon haar niet schelen. Er had nog nooit iemand zo openlijk met haar geflirt, en ze zou ervan genieten zolang ze kon.

Millie maakte haar hand los uit de zijne, wilde geen aandacht vestigen op zichzelf en deze vreemde, hoewel ze stiekem genoot van zijn aanraking.

Ze wreef over de mouw van haar jurk, waar de stof op haar pols kriebelde, en heel even vroeg ze zich af of hij het niet wist. Zag hij niet wat er anders aan haar was?

Maar het was niet iets wat je zomaar zei. Niet hardop, in elk geval.

En maakte het iets uit? Het was niet alsof ze met hem ging trouwen.

‘Ik ben Harry.’ Hij leunde met zijn bovenlijf een beetje achterover. ‘Harry Calhoun. En jij?’

‘Millicent Middleton.’

Hij knikte. ‘Aangenaam kennis met je te maken, Millie.’ Hij keek de straat af en maakte een hoofdgebaar naar de ijssalon op de hoek. ‘Je wilt zeker niet een ijsje gaan halen, of misschien een Coca-Cola? Ik trakteer.’

Millie slikte de paniek weg die opeens in haar keel omhoogkwam.

Met een jongen praten was één ding, maar zomaar met hem de ijssalon binnenwandelen? Waar iedereen hen kon zien? Dat was iets heel anders.

Ze duwde haar hoedje weer recht, hoewel dat niet echt nodig was. ‘Ik waardeer de uitnodiging, maar ik...’

Harry zakte iets door zijn knieën om haar blik te kunnen vangen. ‘Ah, kom nou. Het is maar een ijsje.’

Ze was dol op ijs, dat wel. En ze had in geen tijden meer ijs gegeten. Op de radio hadden ze het altijd maar over de economische depressie en de oorlog en de wederopbouw, maar Millies gezin had het in de decennia voor de oorlog nou ook niet echt breed gehad.

Als ze heel eerlijk was, kon ze zich niet eens meer herinneren wanneer ze voor het laatst een echte ijscoupe had gehad. Misschien een jaar geleden? Haar laatste verjaardag?

Ze kon de chocoladesaus die over het vanille-ijs droop bijna proeven.

Millie zuchtte. Ze zou klokslag vijf haar moeder treffen. Zolang zij en Harry elkaar niet zagen, kon ze misschien wel...

‘Goed.’ Het woord had haar mond al verlaten voordat ze zich kon bedenken.

‘Geweldig.’ Het klonk alsof Harry geen ander antwoord van haar had verwacht. Zijn glimlach leek het zonlicht te vangen.

Hij zette koers richting de ijssalon en wierp na een paar stappen een blik over zijn schouder, duidelijk in de veronderstelling dat ze hem zou volgen. ‘Ben je ooit in deze ijssalon geweest?’

Nou nee, dat was ze niet.

Millie aarzelde. ‘Ik geloof het niet.’

‘Ze hebben geweldig ijs. Ik bestel voor mezelf altijd extra kokos, voor bovenop.’

Een auto spoog een rookwolk uit terwijl hij over de kasseien van King Street rolde. Harry wachtte tot het voertuig voorbij was, keek van links naar rechts voordat hij overstak. Millie bleef vlak achter hem, de rok van haar jurk deinde bij elke stap een beetje op en neer.

Even later waren ze bij de ijssalon. Harry hield de deur voor haar open en Millie stapte naar binnen.

Ze was nog nooit over de drempel van de ijszaak geweest. Een jukebox speelde in de hoek een opgewekt deuntje, en klanten zaten op een hoge kruk aan de bar. Het was alles wat ze zich had voorgesteld, maar dan echt. En het rook er geweldig.

Millie glimlachte.

Dit zou een fijne middag worden en heel even zou ze een ander soort realiteit kunnen leven.

‘Welkom, jongens. Neem plaats.’ De man achter de bar schepte grote bollen ijs in mooie coupes en goot er verschillende soorten siroop over.

Harry koos een kruk ongeveer halverwege de toog en Millie liet zich op de kruk naast hem zakken.

Achter de bar hingen handgeschilderde borden voor frisdrank, chocolademelk en ijs, en de zwart-witte tegelvloer had iets zwierigs.

Millie draaide rond op haar kruk.

‘Wat mag het zijn?’ De man achter de bar haalde een potlood

achter zijn oor vandaan en trok een opschrijfboekje uit de zak van zijn schort.

‘Ik wil graag vanille-ijs met warme chocoladesaus.’ Millie probeerde niet zo enthousiast te klinken als ze zich voelde, want in haar droom was ze Assepoester en ze wilde dat die geen seconde eerder eindigde dan strikt noodzakelijk. Het laatste waar ze op zat te wachten, was dat Harry dacht dat ze hier niet thuishoorde.

Al was dat inderdaad zo.

‘Komt eraan.’ De man trommelde met zijn vingers op de bar. ‘En jij?’

Harry bestelde hetzelfde, met kokos bovenop. Terwijl de man hun bestelling klaarmaakte, draaide Harry haar kant op, weer met die gevaarlijke grijns op zijn gezicht.

‘Goed, als je dan niet je eigen bruiloft plant, waarom – Millie Middleton – gluur je dan bij een bruidszaak naar binnen? Bespioneer je iemand?’

Millie lachte. ‘Doe niet zo mal.’

‘Wat dan?’ vroeg Harry opnieuw. De man zette de ijscoupees voor hen op de bar en Harry stak zijn lepel diep in het ijs.

‘Je vindt het vast mal.’ Millie voelde haar wangen warmer worden en vroeg zich af hoeveel daarvan te zien was. Niet dat ze zich geneerde, maar ze wilde hem niet dat genoeg doen.

‘Misschien,’ zei hij en hij trok een wenkbrauw op. ‘Maar dat weet je pas als je het hardop zegt.’

Millie nam haar eerste hap. De vanille smolt op haar tong. Haar droom was net zo zoet, maar ook net zo luxueus.

‘Ik wil op een dag een eigen kledingzaak hebben. Voor dames. Jurken.’ Haar woorden kwamen er vol overtuiging uit. ‘Ik wil naaister worden.’

Harry sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ik snap niet wat daar mal aan is.’

Nee... waarom zou jij dat ook snappen?

‘Is het omdat je een vrouw bent?’ vroeg hij.

Millie keek naar haar ijs.

‘Want met een naam als Middleton en een glimlach als de

jouwe, trouw je ongetwijfeld goed en vind je vast wel een man die dat voor je kan realiseren.'

'Wat als ik je zeg dat ik het zelf wil... realiseren?' Haar bonkende hart sprak de moed in haar stem behoorlijk tegen.

Harry grinnikte even, keek haar toen aan. 'O, je meende het.'

'Ja. En ik meen het nog steeds.'

'Dan zou ik zeggen dat ik je ambitie bewonder.' Hij leek even te aarzelen. 'Maar dat soort idealisme is precies waarom we niet kunnen hebben dat vrouwen een beetje rondtrippelen en zaken willen doen. Het klinkt misschien verleidelijk, maar in de Amerikaanse maatschappij gaat dat nooit gebeuren.'

Millie moest haar kiezen op elkaar klemmen, maar ze wist toch een zuinige glimlach te produceren. Ze had beter moeten weten dan het te proberen. Anders was ze niet zo onnozel. Lang geleden al had haar moeder haar uitgelegd waarom bepaalde dromen en bepaalde mensen gewoon haar tijd niet waard waren.

Millie nam nog een hap en roerde toen met haar lepel de chocoladesaus door haar smeltende ijs. Die twee mengen, alsof het een milkshake was, vond ze het leukst aan het eten van een ijscoupe – het warme met het koude, het romige met het zoete. Een heerlijke mengeling van tegenpolen.

'Vertel me eens wat meer over jezelf. Wat brengt je hier vanmiddag?'

Harry veegde zijn blonde haar naar achteren. 'Ik studeer aan het Charleston College, zodat ik op een dag het familiebedrijf kan overnemen. Maar vanwege het mooie weer besloot ik te spijbelen en een wandeling over King Street te maken. Misschien wilde het lot wel dat we elkaar tegen het lijf zouden lopen.' Hij nam een hap. 'Woon je in de buurt?' vroeg hij.

'Radcliffeborough.'

'Echt?' Hij ging wat meer rechtop zitten.

'Je klinkt verrast.' Millie slikte nog een hap ijs weg, vastbesloten niets verloren te laten gaan. Met haar duim streek ze langs haar onderlip om eventuele druppels chocolade weg te halen.

'Ja, dat ben ik, eerlijk gezegd.' Hij ging nog iets verzitten,

zodat hij haar goed kon aankijken. ‘Ik ging ervan uit dat je op de Middleton-plantage zou wonen, of in South of Broad, denk ik. Het verbaast me dat je in de binnenstad woont.’

O Millie, waarom moest je nou zo nodig je grote mond opendoen?
‘Desondanks’ – Harry kwam nu een fractie dichterbij – ‘zou ik je heel graag nog eens willen zien. Mag ik je mee uit eten nemen?’

Millie fronste. ‘Zei je nou *desondanks*?’

‘Hoorde je niet dat ik je mee uit eten wil nemen?’

Millie keek hem aan. De klok had middernacht geslagen en het was tijd voor Assepoester om te gaan.

‘Dank je voor het ijs, Harry.’ Ze stond op en trok de zoom van haar rok netjes op zijn plek.

‘Ik... ik begrijp het niet.’ Hij legde muntgeld op de bar voor de beide ijscoupes. Hij stond gelijk weer naast haar, pakte haar arm beet en draaide haar naar zich om. ‘Ik dacht dat het zo goed ging? Had ik het mis?’

Met haar hakken stevig op de tegels geplant, stak ze haar kin in de lucht. ‘Als je niets met mensen kunt die uit de binnenstad komen, en je gelooft niet dat een vrouw een zaak kan leiden, dan kan ik je oprecht vertellen, Harry, dat je mij *niet* leuk gaat vinden. Want je weet nog niet de helft als je die dingen al afstotend vindt.’

De ventilator boven hun hoofd veranderde de wind in een soort minidraaikolk.

‘Wat bedoel je daarmee, Millie?’ Harry schudde zijn hoofd. ‘Probeer je me te laten gissen?’

Ze wilde naar de deur lopen, maar hij hield haar tegen.

‘Alsjeblieft, zeg het nou.’

Millies blik gleed door de ijssalon – de meisjes in hun mooie jurken en de jongens die hun best deden indruk op hen te maken, de posters aan de muur die ze net nog zo aandachtig had bestudeerd.

Ze zou hier toch nooit meer komen. Wat had het dan voor zin om een geheim te bewaren?

Ze dempte haar stem, zodat ze geen scène zou schoppen. Eindelijk kon ze de lucht uitademen die ze de hele tijd had ingehouden.

‘Middleton was de naam van mijn overgrootmoeder. Ze werd als slaaf geboren en had geen andere achternaam.’

Harry knipperde met zijn ogen. Millie zag dat het besef langzaam zijn gezichtsuitdrukking deed omslaan van geamuseerd in walgend.

Toen pas liet hij haar arm los, veegde zijn hand af aan zijn broekspijp. ‘Weg jij, gore griet,’ siste hij.

Niemand keek naar hen. Niemand luisterde. Daar had Millie wel voor gezorgd.

Niemand zag dat hij haar een duw gaf op zijn weg naar buiten, of dat ze zichzelf met één voet overeind hield om te voorkomen dat ze op de tegels belandde.

Niemand zag de scheur in haar mouw van zijn stevige greep, de onrust in haar hart of de vastberadenheid op haar gezicht toen ze de ijssalon verliet. Een stuk wijzer dan ze was binnengekomen.

Maar bovenal wist niemand dat Millie een zwart meisje was dat deed alsof ze wit was.

2

Charleston, vandaag de dag

Harper keek omhoog naar het bakstenen gebouw aan King Street en probeerde zich voor te stellen hoe het er in zijn hoogtijdagen had uitgezien. De straatlantaarns wierpen licht op dit rustige deel van de straat en aandachtig nam ze het verval van het gebouw in zich op.

Lucy stak haar arm door de hare en gaf haar een duwtje in de richting van de deur. ‘Kom nou,’ drong ze aan. ‘Ik weet dat het mooi is, maar het feestje is binnen. Je doet alsof je nog nooit in Charleston bent geweest.’

‘Ben ik ook niet,’ gaf Harper toe. Hoewel ze zich nu afvroeg waarom het zo lang had geduurd voordat ze de rit had ondernomen.

‘Wat? Maar het is net iets voor jou! Een stad die vibreert van de schoonheid van gerenoveerd erfgoed.’ Lucy’s lange blonde krullen vielen over de schouders van haar knielange, opvallende vest. Ze droeg het dieprode kledingstuk over een nauwsluitende gebloemde kokerrok en het hemdje met kanten randje dat Harper voor haar had gemaakt van vintagestoffen.

Harper lachte. ‘Je lijkt wel dichter.’

‘Ik ben een kunstenaar, en kunstenaars zien in alles magie. Bovendien, het was óf Savannah College of Art and Design, óf Harvard, en wie kan nou bonbons weerstaan?’ Lucy veegde haar krullen over haar schouders en stak haar hand uit naar de deurklink. ‘Oké, zijn we er klaar voor?’

‘Ja, laten we naar binnen gaan.’ Harper grijnsde. ‘En je hebt helemaal gelijk wat die bonbons betreft.’ Bonbons of niet, Savannah

was inderdaad de stad van de dromers, en de SCAD was hun opleiding. Harper dacht graag dat ze, met dank aan al die jaren van leren naaien en ontwerpen en lessen over culturele trends, eindelijk het gereedschap in handen had om haar eigen dromen van de fantasiewereld naar de werkelijkheid te transporteren.

Ze was er klaar voor haar eigen kledingzaak te openen, zodra ze afgestudeerd was en haar ontwerpen mee hadden mogen doen in de grote afstudeershow. Om als nieuwkomer in de industrie serieus genomen te worden, moest ze de aandacht zien te trekken, zodat haar carrière eindelijk van start kon gaan.

Ja, haar plan – dat geweldige plan dat begon als een droom in het hart van een meisje dat naailes kreeg van de oudere vrouw van het pension – begon eindelijk vorm te krijgen. En dat voelde goed.

Harper volgde haar huisgenote naar de grote, open ruimte die voor het verlovingsfeest getransformeerd was. Lichtjes bungelden omlaag vanaf het plafond in een wolk van glanzende ballonnen, en boven de cadeautafel was een spandoek opgehangen waarop ‘meneer & mevrouw’ stond. Enorme glazen weckpotten herbergden thee en punch, en tussen de bloemen op tafel waren palmetto-rozen gestoken, waardoor de stukjes deden denken aan Charleston.

De gastheren hadden zichzelf overtroffen.

Harper kende niemand, afgezien van de bruid, die Lucy's zus was. Hoewel ze elkaar maar een paar keer hadden ontmoet, had Harper haar altijd als een verwante ziel beschouwd, en dus had ze extra veel aandacht besteed aan haar cadeau: een schattig klein vintagevestje dat ze in een tweedehandswinkeltje had gevonden. Ze had de ivoren bloemetjes erop zo hersteld dat het er als nieuw uitzag. Ze ging er niet van uit dat de bruid het op haar trouwdag zou dragen, maar misschien kwam dat vestje nog van pas tijdens de huwelijksreis.

Harper genoot ervan zulke juweeltjes, die op het punt stonden in het afval te belanden, op te sporen en ze een nieuw leven te schenken. Een tweede verhaal.

Ze had haar cadeau mooi verpakt in papier met zandkleurig garen en legde het op de cadeautafel. Ze bekeek net de ruim twintig gasten die er al waren, toen Lucy zich naar haar toe boog. ‘Niet gelijk kijken, maar daar staat mr. Darcy.’

Harper gluurde zo nonchalant mogelijk naar de andere kant van de tafel en zag hem gelijk. Zijn donkere, golvende haar en zijn witte, ruimvallende overhemd met zandkleurige broek wekten de indruk dat hij zo uit een Martinique-reclame was gestapt. ‘Wauw. Je hebt gelijk.’

‘Ja, hè? Je zou hem gedag moeten gaan zeggen. Hij ziet er duur uit.’ Lucy grinnikte.

‘Je weet dat ik niet om geld geef,’ zei Harper. Ze meende het. Zij zou gelukkiger zijn in een eenkamerappartementje met bergen en bergen stof, dan in een herenhuis met de verkeerde persoon.

‘Oké. Maar hoe zit het dan met het feit dat hij lijkt op die hoofdpersoon uit de BBC-serie die je zo graag kijkt?’

Harper lachte. ‘Hé, suggestie: waarom ga *jij* niet met hem praten?’ Ze raakte de geborduurde mouw van haar jurk even aan. Ze had erover getwijfeld of ze hem wel moest aantrekken, want de volgende dag zou ze hem ter beoordeling tonen aan het hoofd van haar minor, die zou beslissen of haar ontwerp goed genoeg was voor de grote eindshow. Na maanden vol herhalingen van *Gilmore Girls* in het holst van de nacht, waarbij ze steken weer uithaalde om het borduurwerk helemaal perfect te krijgen, leek het gepast de jurk vanavond te dragen. Als Assepoesters grote moment. Maar ze zou er wel voorzichtig mee zijn en ver uit de buurt blijven van alles wat ook maar op chocolade *leek*.

‘Misschien doe ik dat wel.’ Lucy trok haar ketting met grote glaskralen recht en stopte haar haar achter haar oren. ‘Hoe zie ik eruit? Geen lippenstift op mijn tanden? O, en jij komt trouwens met me mee.’

Harper wierp nog een blik op mr. Darcy en merkte nu pas dat hij met iemand stond te praten: een man met een bril en

een stropdas die eruitzag alsof het ding samen met de Titanic ten onder had moeten gaan.

Ze bedoelde het niet gemeen. Hij had een warme glimlach, dat was al iets. Ze hoefde in elk geval niet te vrezen dat hij het verkeerde idee zou krijgen over waarom ze naar hen toe kwamen. ‘Oké. Tijd voor je betoveringskunsten.’

‘En de lippenstift?’ Lucy grijnsde, zodat haar tanden goed te zien waren.

‘Geen vlekje.’ Zachtjes duwde Harper haar vriendin naar voren. ‘Kom, anders is je kans nog verkeken.’

Even later hadden ze de hoek van de cadeautafel bereikt. Harper besloot het gesprek maar gelijk aan te gaan, voordat Lucy’s zenuwen het van haar moed wonnen. ‘Kent een van jullie twee de geschiedenis van dit gebouw? Het is prachtig.’ Een beetje vervallen, maar wel erg mooi.

Mr. Darcy grijnsde naar zijn nerdige vriend. ‘Die vraag kan mijn neef Peter beantwoorden.’ Zijn blik gleed naar Lucy en hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Ik ben Declan.’

Lucy schudde zijn hand en stopte haar lange krullen opnieuw achter een oor, in een gebaar dat zo gracieus was dat het Declan gelijk leek te betoveren. Harper verbaasde zich er elke keer weer over dat haar vriendin dat voor elkaar kreeg. Na een korte aarzeling keek Declan nu naar haar en iedereen werd aan elkaar voorgesteld.

‘Ik ben erin getuind om deze plek te kopen.’ Peter deed zijn bril af en maakte hem met de zoom van zijn overhemd schoon, waarna hij hem weer op de brug van zijn neus plantte. Het montuur had een schildpadprint, en hoewel Harper er vrij zeker van was dat dat niet bewust trendy was, voelde ze onverwacht een soort aantrekkingskracht toen ze voor het eerst in zijn blauw-groene ogen keek. ‘En bij “getuind” bedoel ik dat ik gewoon hopeloos sentimenteel ben,’ voegde hij eraan toe.

En verbaal onderlegd.

Lucy mocht de knappe hebben. Harper was meer geïnteresseerd in een goed gesprek. Een volledig platonisch goed gesprek.

‘Decennia geleden was dit een kledingzaak,’ zei Declan. ‘Toch, Peter?’

Harpers hart begon sneller te kloppen. Een oude kledingwinkel?

Peter knikte. ‘Ik moet de komende maanden een huurder zien te vinden. Misschien zelfs al binnen een paar weken. Maar in de tussentijd leek dit me de ideale plek voor een feestje. Met die romantische geschiedenis en zo.’

God had het niet duidelijker kunnen verkondigen als Hij de hemel zou hebben geopend en een enorme banier had laten zakken. Dit was Harpers volgende stap. Ze voelde het tot in haar binnenste. Deze avond eindelijk naar Charleston komen, een uitnodiging krijgen voor de bruiloft van Lucy’s zus... het had dus allemaal een reden. Een doel.

Tegen de tijd dat Peter de ruimte verhuurklaar had gemaakt, zou zij klaarstaan. Ze zou de eindshow halen en nog wat meer geld sparen en dan zou ze afstuderen en wat inventaris aanschaffen en...

Ze wierp een snelle blik op Lucy om te zien of die ook zag hoe perfect dit gebouw paste in Harpers langetermijnplan. Maar Lucy was zo’n beetje in katzwijn gevallen en had niets door. Harper moest haar later maar bijpraten.

‘Dus je houdt van oude gebouwen?’ Harper sloeg haar armen over elkaar en paste ervoor op dat ze haar delicate jurk niet beschadigde. Lucy en Declan gingen op in een gesprek over de bruid en bruidegom en ze liet hen maar begaan.

Peters ogen glinsterden. ‘Ik ben altijd geïnteresseerd geweest in de verhalen die zich schuilhouden achter de muren. Ik denk dat het veel te maken heeft met mijn eigen familiegeschiedenis. Mijn moeder, ze is...’ Met twee vingers wreef hij over zijn slaap. ‘Ze is negen jaar geleden gestorven. Daarna heeft mijn stiefvader een paar spullen weggedaan die hem niet toebehoorden. Erfstukken die ooit van mijn moeder waren.’

‘O, wat naar.’ Harper zuchtte. Moest ze hem vertellen dat ook zij wist hoe het was een moeder te verliezen?

Peter keek haar aan. 'Ja.'

'Ik neem aan dat je op zoek bent naar die erfstukken?' Afwezig ging ze met een duim over het borduurwerk op haar jurk.

'Ja. Maar het lastige is dat ik niet precies weet wat ik zoek. Ze zaten in een doos en ik heb nooit echt goed op de inhoud gelet, en toen was de doos weg.'

Harper leunde tegen de cadeautafel en voelde toen iets aan haar jurk trekken. Ze keek omlaag en zag dat een van de cadeaukaartjes aan de stof was blijven haken.

Paniek schoot door haar heen. Ze mocht geen scheur oplopen... niet in deze jurk.

Peter overbrugde de afstand tussen hen en stak een hand uit om haar te helpen. Haar wanhopige blik ving de zijne. Ze ademde diep in. 'Ik had die jurk nooit moeten aantrekken. Het is een examenopdracht, ik word er morgen op beoordeeld.'

'Morgen? Dat klinkt spannend.' Hij hield het kaartje rustig vast zodat Harper zich er voorzichtig van kon losmaken. Heel even raakten hun vingers elkaar en een warm gevoel trok van daar naar haar hart.

Wat een vreemde emotie, het voelde bijna alsof ze thuiskwam.

Hij boog zich voorover om de stof te inspecteren. 'Ik zie geen schade.'

Harper was eindelijk helemaal los en slaakte een zucht van verlichting. 'Ik zit op het Savannah College of Art and Design en droom ervan ooit een eigen kledingzaak te openen.'

'Echt? Dat klinkt interessant,' zei Peter. Hij maakte het kaartje weer goed vast aan het cadeau en deed een stap achteruit, maar hij stond nog steeds dichterbij haar dan voorheen en zijn nabijheid veroorzaakte een kriebel in haar buik. Hij was lang, langer dan ze eerder had gedacht.

Ze wendde haar blik niet af. 'Ja, het is een beetje belachelijk om zo te dromen, denk ik. Ik bedoel, de meeste mensen zeggen dat zoiets onmogelijk is.' Ze streek weer even over de stof van haar jurk. 'Maar wat voor lol schuilt er nou in om enkel haalbare dingen te doen?'

Langzaam verscheen er een grijns om Peters mondhoeken. 'Dat ben ik met je eens.'

Aan de andere kant van de ruimte tikte een bruidsmeisje tegen een glas en deed een mededeling. Maar het enige wat Harper hoorde, was het geluid van haar eigen hartslag in haar oren en de echo van Peters woorden in haar hoofd: *'Ik ben altijd geïnteresseerd geweest in de verhalen die zich schuillhouden achter de muren.'*

Ja, Peter, ik ook.

Zodra deze ruimte verhuurklaar was en ze de laatste loodjes van de show achter de rug had, zou ze hem bellen. Charleston lag niet zo ver van Savannah en het was misschien wel de perfecte plek om een winkel op te zetten.

En daarna... nou ja, wie weet wat er daarna zou gebeuren.

Harper verplaatste haar gewicht van haar ene kattenheelpomp naar de andere terwijl ze stond te wachten bij het kantoortje van de vrouw die de leiding had over haar minor. Haar vaders woorden, al die jaren geleden, waren nog net zo krachtig als op die avond toen ze opbiechtte dat ze naar het Savannah College of Art and Design wilde. Ook al hadden ze geen geld of middelen.

'Hoelang het ook duurt, lieve meid, als jouw Jubilee komt, zorg er dan voor dat je netten geboet zijn en klaarliggen.' Bij Jubilee verlaten allerlei vissen en schaaldieren op een warme zomeravond dieper water en verschijnen opeens in groten getale aan de oevers. Voor een visser als haar vader was het altijd een heel bijzonder moment.

En moest je haar nu zien. Alle obstakels die ze had overwonnen. Haar vader zou zo trots zijn als ze hem over een paar uur belde en zei dat ze officieel geslaagd was en de eindshow door was gekomen. De eerste cijfers in dit laatste semester waren tegengevallen, maar ze had de boel goed doorgerekend en wist zeker dat deze jurk een hoog cijfer waard was, wat betekende

dat ze toch met een 7 of 8 zou afstuderen. Het begin was dan misschien slopend geweest, maar al die uitdagingen hadden haar werk wel naar een hoger niveau getild.

Een zachte zucht ontsnapte aan haar lippen terwijl Harper de weelderig bewerkte jurk tegen zich aan drukte. Ja, je kon een situatie altijd weer omkeren. Ze had hard gewerkt en zou daar nu de vruchten van plukken.

Met haar duim volgde ze het borduurwerk aan de halslijn van de jurk – borduurwerk dat ze keer op keer had uitgehaald, omdat het net niet goed genoeg was. Ze had die steken zo vaak overgedaan.

Een studente die ze herkende uit de lessen esthetiek kwam door de deur naar buiten en schudde haar hoofd naar Harper. ‘Niet goed?’ fluisterde ze.

De vrouw was bleek en drukte de kledingzak in haar handen dichtertegen zich aan, waarna ze snel via de trap verdween.

Harper ademde diep in. Alles zou goed komen. Ze had jaren naar dit moment toegewerkt. Had allerhande baantjes aangenomen en urenlang YouTube-tutorials gevolgd. Om nog maar te zwijgen van de knappe mannen die ze had afgewezen, omdat die haar alleen maar zouden afleiden.

Nou ja, zo veel waren het er nou ook weer niet geweest en zo knap waren ze ook niet echt. Maar toch. Ze wist wat ze deed. Ze had meer dan genoeg ervaring, zowel praktisch als theoretisch.

Ze was een zelfverzekerde vrouw. Een zelfverzekerde kunstenaar.

En toch rommelde het in haar maag, zoals de zee onrustig was vlak voor een storm. Ze slikte, hield met haar klamme handen de jurk iets hoger en stapte het kantoor binnen voordat haar zenuwen haar de baas werden.

De coördinator van de minor keek op. De vrouw droeg een ketting van grove parels die zwaar moest zijn. ‘Harper.’ De vrouw knikte en ging met haar potlood een lijst met namen af, waarna ze een vinkje voor die van Harper zette. ‘Laat maar eens zien wat je hebt.’

Harper legde behoedzaam haar jurk op de tafel. Maanden werk – jaren, eigenlijk – klaar om in een paar seconden beoordeeld te worden.

De vrouw stak haar hand naar de jurk uit, nam het borduurwerk in zich op, de organza laag op de rok, inspecteerde de zomen. Al die tijd trilden Harpers vingers, klaar om de jurk zo snel mogelijk terug te pakken.

Wat als...

Niet aan denken. Natuurlijk mag je meedoen aan de eindshow. Dit wordt je grote doorbraak. Eindelijk krijg je dan je eigen winkel, misschien ergens volgend jaar. Het zal alle offers van je vader goedmaken en je zult nooit meer hoeven twifelen aan je eigen kunnen, omdat je afgestudeerd zult zijn en –

‘Je hoopt dat je jurk mag meedoen aan de eindshow, neem ik aan?’ De vrouw liet de jurk zakken.

Harper knikte nauwelijks zichtbaar.

De vrouw ging verder. ‘Dit lijkt het soort jurk dat ik ook bij Anthropologie kan bestellen. Prima. Maar niets bijzonders.’ De vrouw legde haar potlood weg en nam haar paarse leesbril af, zodat ze Harper in de ogen kon kijken. ‘Het spijt me, maar ik betwijfel of je de visie hebt om op dit niveau mee te draaien.’

‘U bedoelt in de show?’ Harper kreeg nauwelijks lucht.

‘De show, ja... maar ook in de mode-industrie. Het is een lastig werkterrein, zelfs voor iemand die precies weet welke plek hij of zij daarin wil innemen. Zoals het nu is, doe je veel te hard op te veel dingen je best. Je moet iets kiezen, jouw ding, en je daarop concentreren.’ Ze wees naar het bontgekleurde borduurwerk en de geschulpte zoom van de jurk. ‘Kijk dit, bijvoorbeeld. Deze elementen komen over alsof je het te hard probeert. Ik wil meer cohesie in een stuk zien.’

‘Meer cohesie?’ Harpers hoofd tolde. Maar het doel was juist een beetje los te zijn, een beetje gek. Zag die vrouw dat nou helemaal niet – of had ze gelijk? Was Harper blind geworden voor de werkelijkheid?

‘Misschien moet je over andere opties nadenken.’

De mogelijkheid dat de beoordeling van deze vrouw terecht was, en dat Harper de afgelopen tien jaar dus de verkeerde droom had nagejaagd, trof haar met de kracht van een moker, holde alle plekken uit die ooit met hoop gevuld waren geweest.

Opeens viel alles op zijn plek. Dat ze altijd twee keer zo hard moest werken als anderen, twee keer zo lang. Het ontzag dat ze voelde als ze een prachtige jurk aanraakte en diep vanbinnen wist dat zij nooit zo mooi zou kunnen naaien. De droom die haar had gedreven, was zo ongrijpbaar geworden als een regenboog – en net zo onbereikbaar.

Wat was ze dom geweest. Zo vreselijk blij en naïef.

Het was alsof alle lucht uit de kamer werd geperst. Harper wist niet wat ze moest doen of zeggen. Ze vreesde flauw te vallen, want ze zag opeens allemaal kleine zwarte stipjes.

Ze pakte de jurk en knikte.

Een knikje was genoeg, toch? Die vrouw zou zoiets best begrijpen. Want woorden... nou ja, die had ze momenteel niet. Ze kwam overeind om weg te gaan.

De vrouw gebaarde met haar leesbril. ‘Vat het niet persoonlijk op. Sommige mensen zijn hier gewoon niet voor gemaakt. Vergeef me dat ik misschien wat bruusk lijk, maar ik wil niet dat je je tijd verdoet met iets wat niet bij je past.’

Nee, stel je voor.

Te verslagen om te huilen en te teleurgesteld om nog te dromen, stond Harper even later te betalen voor een sandwich waar ze geen trek in had bij een tentje aan de overkant van River Street.

Ze ging op een bankje in het park zitten met blik op het water en haalde de sandwich uit zijn papier. Haar handen trilden en ze voelde zich als een los omhulsel – vanbinnen helemaal leeg.

Tien jaar. Tien jaar van naaiwerk aannemen en hard studeren... voor dit.

Haar vasthoudendheid, die ze ooit als een goede eigenschap had gezien, had haar blind gemaakt voor haar eigen vernedering. En ze was al die tijd doorgedaan, in de veronderstelling dat ze

het zou kunnen, als ze maar hard genoeg haar best deed. Dat ze dan een van de weinige mensen zou zijn die hun dromen kunnen waarmaken.

Ze veegde de kruimels van haar schoot terwijl een klein meisje in het park radslagen maakte.

Nou, dat was het dan met Charleston. De kledingzaak, Peter. Alle plannen die ze voor de toekomst had gemaakt. Alles, het hele niet-op-één-paard-weddencliché, was altijd voor dit ene doel gevormd.

En het enige wat ze kon bedenken, het enige wat nog ergens op sloeg, was hier weggaan. Inpakken en wegwezen. Voordat ze zichzelf nog meer voor schut zette – die mislukking van een vrouw, die een veel te grote droom had nagejaagd.

Soms moet je je verleden loslaten om je droom uit te laten komen

Harper Albright droomt er al haar hele leven van om modeontwerpster te worden. Wanneer ze die droom in duigen ziet vallen, keert ze terug naar haar geboorteplaats in Alabama. Hier zoekt ze de vrouw op die haar ooit heeft leren naaien, Millie.

Millie Middleton vluchtte in 1946 juist weg uit haar geboortestad vanwege haar huidskleur en bouwde in Alabama een nieuw bestaan op. Ze bracht slechts twee dingen met zich mee: twee vlinderknoopjes en de droom om ooit een eigen boetiek te openen.

Langzaam maar zeker ontdekken Harper en Millie hoe ze hun dromen met elkaar kunnen verenigen. Maar voordat het zover is, moeten ze eerst in het reine zien te komen met hun eigen verleden...

Ashley Clark schrijft graag romantische boeken die zich afspelen in de zuidelijke staten van Amerika. *Vlindervlucht* is haar debuutroman, waar ze maar liefst tien jaar aan werkte.

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029731300 NUR 342

9 789029 731300